

FOLK OG LAND

NR. 9. — 15. ÅRGANG

LØRDAG 30. APRIL 1966

LØSSALG 1 KRONE

Reidar Meland,
Nedre Holmest. 2
Stavanger 923

EMILIUS:

Krigsavgjørende forræderi i den tyske overkommando

Ukjente blad av den annen verdenskrigs saga

Rudolf Rössler tilvenstre sammen med sin medarbeider DX Xaver Schnieper.

Etpar av de tyske ukeblad og også noen dagsaviser av den nydemokratiske typen har imellom kopiert den angelsaksiske pressen og gjen tatt skjeldsordene mot «forræderen Quisling». Når vi leser noe slikt nettopp i tysk presse, så minnes vi noe Hitlers personlige flyver Hans Baur skriver i sin bok «Ich flog Mächtige der Erde». Han forteller her om sin avskjed med Hitler i bunkeren under Rikskanselliet kort før Hitler tok sitt eget liv da russerne bare stod etpar hundre meter borte. Hitler sa da: «Baur, på min gravsten burde man sette: Han ble sine generalers offer.» Og da Baur gjorde innvendinger, sa Hitler: «Det er svært meget De ikke vet, Baur. De kommer til å få vite meget som vil forbause Dem.» Om dette sier Baur i sin bok, som utkom for noen år siden, at han ble klar over sannheten i disse

Hitlers ord da han i russisk fangenskap etter krigen måtte være sammen med tyske generaler som hadde stilt seg til disposisjon for russerne etter å være tatt tilfange på midtavsnittet i 1944 og hadde oppfordret de tyske soldater til å kaste sine våpen og løpe over til fienden.

Og dog var dette forræderiet fra tyske generalers side lite og betydningsløst i forhold til det som det skal berettes om i denne og etpar følgende artikler.

I.

Efter den 2. verdenskrig mente grosset av den tyske befolkning å kunne redde sitt ansikt ved massebedrag. Man fant opp erklæringen om at «man alltid hadde vært imot Hitler», og at man kun hadde handlet under tvang og etter ordre ovenfra. Man klynget seg til de alliertes dommer over SS,

SA osv. i Nürnberg og vel tet all skyld over på partiet, SS og så videre. Man ville bevise sin egen uskyld ved å beskyldte disse organisasjoner desto mere. Og Waffen-SS ble syndebukken fremfor noen annen av det tyske rikets militære formasjoner.

Den overveiende del av den tyske befolkning, heri inkludert offiserskorpset fra hær, marine og luftvåpen, erklærer ved enhver anledning at «de handlet under brutal tvang, at de handlet mot sin overbevisning, at Hitler tvang dem til både seire og følgende nederlag». At deres positive førkrigsinnstilling til Hitler og alt hans vesen kort sagt ikke var ærlig ment.

Herover kan psykologene anstrenge sine hoder. Det kommer vel inn under begrepet hjernevask.

Når man studerer historien om den 2. verdenskrig, så finner man både hos allierte og tyske forfattere beretninger om tyske offiserer som forrædde både planer og andre militære hemmeligheter til de allierte. Man fin-

(Forts. side 2.)

HORS DE COMBAT:

XVIII

Fra kulturfronten

Nordahl Grieg: Nederlaget

Nordahl Grieg i fint ukommunistisk selskap: i kongelosjen i Albert Hall i London under feiringen av Griegjubileet.

På kulturfronten er det noe som stadig slår en. Det er den omstendighet at når det gjelder våre hjemlige kunstfrembringere, så later

det til at det er temmelig sekundært hva som vises, det som teller er øyensynlig hvem som får lov til å gjøre det. Statens understøttelse av kunsten betyr egentlig intet annet enn den frie kunsts begravelse. Det er gått politikk i kunsten som i alt mulig annet, og desto radikalere og rødere en kunstner brisker seg med å være, jo mere lønnsomt er det økonomisk. Den statlige og kommunale kunstovervåking legger nesten ålt øde under seg. Da vi skrev om «Teatrets krise», fremholdt vi den kjensgjerning at teaterlederne for hver dag synes reddere for å satse på hjemlige forfattere — det er jo umulig å vite om en eller annen departemental pamp eller et viktig medlem i et «utvalg» kan ha et horn i siden til vedkommende forfatter. Derfor er det trygget å lansere alskens utenlandsk makkverk. Eller døde norske forfattere, helst da av det radikale slaget.

Det var ikke egnet til å overraske noen at Fjernsynsteatret nylig sendte Nordahl Griegs skuespill «Nederlaget». Det har alle egenskaper for å tilfredsstille dem som idag har makten på kunstsektoren — og tro bare ikke et øyeblikk at det er blitt noen forandring her

(Forts. side 7)

Rett ut fra OKW's innerste sirkel hentet forræderne de opplysninger de lot gå videre til Tysklands fiender.

Krigsavgjørende forræderi -

(Forts. fra side 1)

ner stadig navnet til admiral Canaris, general Oster m. flere. Herrens fra det såkalte tyske Abwehr er blitt sagnfigurer og filmobjekter. Noen fremstiller dem også heroisk. Det får jo være en smaksak. Offiserene fra 20. juli 1944 er blitt gjenstand for den høyeste form for hyldest og også for den svarteste fordømmelse. Dette er jo igrunnen en ren tysk sak som nasjonen Tyskland får ordne på sitt eget kammer når tid og stunder passer.

Vi har også hørt historien om spionen Dr. Richard Sorge, tyskeren som arbeidet som journalist for det tyske blad «Frankfurter Zeitung» i Tokio under krigen.

Sorge ble Sovjet-spion i 1925. Han var fanatisk og glødende kommunist. Han ble også medlem av KPdSU. Han arbeidet som agent for IV kontor i den røde hær. Avdelingen for militær- og politisk spionasje.

Sorge var sønn av en tysk ingeniør, hans mor var russisk og han ble født i Adsjikent ved Baku i året 1895. Han vokste opp i godt borgerlig miljø i Berlin, meldte seg som krigsfrivillig i 1914 ved 3. Garde Feldartilleriregimentet.

Sorge kom til Japan i 1933, og hans oppdrag var å spionere for Sovjet. Den tyske sendemann i Tokio, general Eugen Ott, ble Sorges gode venn. Sorge hadde mange venner innen den tyske ambassade i Tokio og hadde deres fulle tillid. Han ledet et illegalt etterretningskontor meget elegant, og ingen nærret noen mistanke til denne sjarmerende selskapsmann som samtidig var en meget god spesialist på japanske forhold.

I de avgjørende årene 1940 og 1941 da det gjaldt for tyskerne å vinne Japan for en felles krig mot Sovjet-Russland, og samtidig få Japan til å delta i krigen mot England i Sydøst-Asien, og da det var viktig for Sovjet å få vite om Japan forberedte seg på en krig mot det, da utførte Sorge et enestående arbeide. Uke etter uke og måned etter måned leverte Sorge gjennom sitt vel utbyggede agentnett i Japan viktige meldinger til sine oppdragsgivere, Sovjet. Sorge var den tyske militærattasjé i Tokio, oberst Kretschmers, fortrolige. Sorge kunne gi utførlig melding til Stalin om det forestående tyske angrep på Russland den 22. juni 1941 allerede 4 uker i forveien. Sorge kunne videre gi Stalin den viktige melding om

at Japan ikke kom til å gripe inn mot Sovjet i Mansjuria eller Sibir. Stalin kunne derfor i god tid hente sine elite-divisjoner fra Øst-Sibir og plasere dem i forsvaret av Moskva høsten 1941. Sorge kunne også fortelle sine sovjetiske oppdragsgivere at Japan forberedte seg på en krig mot USA.

I 1934 erklærte Sorge i en melding til Moskva «at han nok ville greie å ta dem alle ved nesen». Han mente sine tyske landsmenn i Japan. Og han greide dette også utmerket, helt fra september 1933. I hele 8 år. Sorge ble tidlig informert om de japanske offensivplaner i Sydøst-Asien. Og han øvet her sin innflytelse på sendemann Ott og japanske militære personligheter. Sorge ble arrestert av japanernes sikkerhetspolitid den 18. oktober 1941. Han ble siktet for landsforræderske handlinger. Grunnen til at han ble avslørt var at japanerne hadde fanget en av Sorges agenter, Ozaki. Denne Ozaki var en fremtredende personlighet som også hadde god kontakt med den japanske premierminister. Ozaki spionerte også for Sovjet, og veien fra ham førte direkte til Dr. Richard Sorge. Den tyske sendemann, general Ott's gode venn og fortrolige.

Sorges avsløring som anti-tysk spion var en skandale. Men den ble offisielt neddyttet. Sorge ble henrettet av japanerne i 1944. Man hadde vel fått ut av ham det meste. Sorges arrestasjon førte til endel omplaseringer i den tyske utenriktjeneste, men vi kjenner idag ikke til hvilke andre personer som kom i søkelyset. Sorge-skandalen brakte også den tyske politiattasjé i Tokio, SS-Standartenführer Joseph Meisinger fra Reichssicherheitsamt i en pinlig situasjon. Sorge var også en velsett gjest hos Meisinger, som benyttet seg av Sorges gode kunnskaper om Japan. Meisinger var ansett som et av Essene i GESTAPO. Også han satt i Sorges fine garn.

Mesterspionen Sorge ble utnevnt til «Helt av Sovjetunionen». Det er idag ingen som tviler på at hans opplysninger sommeren og høsten 1941 reddet Russland fra et nederlag ved Moskva.

*

Men i spillet om Moskva og Sibir, troppeforflytninger til rett tid osv. kommer idag nye momenter inn i bildet. En av de viktigste hovedsentraler for utenlandsk spionasje i Tyskland befant seg i Hitlers nærmeste

omgivelser. Så å si midt i OKW og OKH!

En gruppe på 10 høyere tyske offiserer fra OKW og OKH dannet en spionasje-gruppe med direkte kontakt til en spion i Sveits. Gruppen ble dannet i god tid før krigen, og hadde dekknavnet WERTHER når det gjaldt saker fra hær og marine. I saker fra Luftwaffe benyttet den dekknavnet OLGA.

Gruppen bestod av 5 tyske generaler, 1 oberst, 1 major og 5 kapteiner i Hæren. Generalene var disse:

Sjefen for organisasjonsavdelingen i OKH, generalmajor Helmuth Stieff.

Sjefen for transportavdelingen i OKW, general d. Inf. Rudolf Gercke.

Sjefen for Wehrwirtschaftsamt og fra 1939 til 1942 sjef for Wirtschafts- og Rüstungsamt i OKW, general d. Inf. Georg Thomas.

Nestkommanderende i sambandssentralen i OKW/OKH, generalleutnant Fritz Thiele.

Den femte general er angitt med navnet Herman S., eller F.

Deres kontaktmann i Sveits het Rudolf Rössler. Rössler arbeidet under dekknavnet LUCY. Han var tysk politisk emigrant, og bodde i Luzern. Han var dobbelt-agent for den sveitsiske etterretningstjenesten og for den sovjet-russiske spionasjeorganisasjon i Sveits.

I den sveitsiske hemmelige tjenesten ble han og hans hemmelige middelmann i Tyskland ført under dekknavnet WIKING-LINIE.

Rössler var en sykkelig mann, men glødende antinazist. Han led meget under astma. Han var sønn av en regjerings-embedsmann fra Kaufbeuren i Bayern. Han var utdannet journalist og forlegger.

Rössler opprettet i Sveits et forlag ved navn «Vita — Nova». En annen tysk emigrant, Xavier Schnieper, hjalp Rössler med å utbygge sitt forlag. Han skaffet også forbindelsen til veie til den sveitsiske etterretningsoffiser major Hans Hausmann. Hausmann bygget sommeren 1939 en glimrende spionasjeorganisasjon opp i Tyskland, med agenter fra hær, marine og luftvåpen, fra industri, politikk og diplomatiet. Han vervet folk fra alle klasser, bransjer og yrker. Hans løfte var «redning til Sveits når det gikk dritt med det 3. Rike». Ingen akkurat ringe betaling for å spionere mot sitt fedreland.

Major Hausmanns dekk-

En sannhets søker

Det må en si var modig gjort av redaktør Seim i Frihug at noen våger å ta Quisling i forsvar. Jeg har i det hele merket meg at han inntar en objektiv stilling til de rettsforfulgte. Han søker sannheten, men det koster å være sannhets søker i en tid da mennesker er stivnet i en mening om saker og ting som de ledende, de virkelige svi-

kerne, har hyllet dem inn i. I denne stivhet finnes ikke plass for sannheten. De er hårsåre, det må ikke pekes på at det kan være en brist i panseret. Så redde er de.

Jeg kjener ikke redaktør Seim, men jeg spår at han vil få den samme skjebne som alle sannhets søkere, de blir straffet økonomisk. Jeg tar neppe meget feil når jeg forutser at det vil gå ut over bladet. Mange blir irritert over det frisinn det viser og sier det opp. Men jeg mener at vi som er så hardt rammet av løgner og hykleriet, bør sette pris på et blad som våger å røre ved uhyrligheten og uretten. Vi bør tinge bladet — det koster 20 kroner året — samtidig som vi støtter vårt eget organ Folk og Land. Jeg antar at økonomien ikke er svært meget å skryte av.

Olga Bjoner.

—o—

Slektens vandring

Viden om bar slekten vandret siden smien vi forlot hvor den store Skaper hamret løs i dristig skapermot.

Gud er slektens skaperevne, vide utsyn, sterke tro. Over avgrunner og klostet bygger bare d å d e n bro.

Uopphørlig har Guds vilje drevet oss på veien fram — det å s v i k e, tape kallet var en evig, blodig skam.

Fremad drives vi ved flammen av en sterk men usett ånd — viljen herdet hard som stålet i vår Mesters skaperhånd.

Flammen — det er seirens fane, selve viljen, når det gjelder, til å stå om enn du faller. Viljen frigjør eller feller!

KAI NORMANN

—o—

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Härtle: Freispruch für Deutschland

Boken vi omtalte i forrige nummer koster kr. 48,— innbundet. Det ble feilaktig oppgitt kr. 42,—.

Folk og Lands Boktjeneste.

(Forts. side 6)

Også et syn på nordmenn —

Herr redaktør!

I FOLK OG LAND for 5. mars i år ble det gjengitt en artikkel av meg, skrevet for Tysklandsnummeret av STUDIOSI VAGANTES.

Jeg vil gjerne understreke at artikkelen ble skrevet for nøyaktig fire år siden og dette forklarer kanskje litt måten tingene blir sagt på. Høsten 1964 hadde jeg siste gang anledning til noen små tilføyelser, men det var da ikke meningen å foreta vesentlige innholdsmessige forandringer. Alt dette var altså før jeg fikk kjennskap til Wieseners bok og lenge før Hewins' meget omtalte bok kom ut. Etter store forsinkelser gikk så STUDIOSI VAGANTES' Tysklandsnummer i trykken i august i fjor. Jeg har fått vite at man langtfra har begynt å bygge konserthus i Oslo og Den Norske Opera har nettopp med atskillig suksess satt opp sin første Wagner-opera.

Forøvrig kan jeg opplyse at boken til Hermann Boehm er totalt utsolgt siden oktober ifjor.

Oslo, 30. mars 1966.

Vennlig hilsen
Dietmar Loidolt.

—o—

navn var Kontor Ha, med sete i en villa ved navn Stutz i Kastanienbaum ved Luzern. En annen politisk emigrant fra Tyskland utdannet Rössler i radiotelegrafi og chiffriering. Denne emigrant het Christian Schneider. Schneider arbeidet i den russiske spionasjeorganisasjon i Sveits, vel med de sveitsiske myndigheters vitende. Russernes spionasjeorganisasjon var rettet mot Tyskland og ble ledet av mesterspionen Alexander Rado.

*

Rössler var en regimentskamerat av tyske offiserer i OKW/OKH fra 1. verdenskrig. Før krigen hadde han god kontakt med dem. Navnet til obersten er ikke kjent

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Nødvendig oppgjør

Det ser ut til at det blir nødvendig å si noe om vårt forhold til Tyskland, både det Tyskland som var og dagens. Med «vi» mener vi da de tidligere NS-folk.

Den nasjonale norske bevegelse NASJONAL SAMLING har dessverre lite eller intet å takke det offisielle Tyskland for, og det gjelder både for Det tredje rike og for Wirtschaftswunderets bete av Tyskland.

Da Norge ble trukket inn i verdenskrigen og besatt av Tyskland, forsøkte Quisling og hans nasjonale bevegelse å redde hva reddes kunne ved i tillit til tyske løfter å avfinne seg med situasjonen. Utviklingen under okkupasjonen og den hensynsløse politikk som Det tredje rike førte overfor Norge representert ved NASJONAL SAMLING viser bedre enn mange tykke bøker hvor lite slektskap det i virkeligheten var mellom den tyske nasjonalsosialisme, som hadde glemt sin ideologi i maktrusen, og Quislings norske Lappobevegelse, for å tale med Hewins. De tyske makthavere holdt ikke sine løfter, de forrædde Quisling og gjorde hans stilling umulig, og de drev det norske folk fra seg på samme måte som de gjorde det med de baltiske folk, ukrainerne og alle andre som kom inn under deres maktområde. Og når det gjelder NASJONAL SAMLING som satt med ansvaret for norsk fremtid, så røber vi vel ingen hemmelighet når vi her etter disse 20—25 års forløp slår fast at den årelange kamp mot tysk uforstand og tysk innblanding, mot tyske løftebrudd og tysk forræderi etterhvert utløste en direkte fiendtlig innstilling til okkupantene innen nettopp våre rekker. For det er naturligvis så sant som det er sagt det minister Lunde innskjerpet sine medarbeidere at det var vi, NASJONAL SAMLING, som var den virkelige motstandsbevegelse.

Når det gjelder dagens Tyskland, har vi enda mere nedslående erfaringer vi i NASJONAL SAMLING. Ikke en gnist av anstendighet i nederlaget finner en hos dagens offisielle Tyskland, hvor alle kappes om å delta i seierherrenes propagandakor. De tyske aviser unnses seg ikke engang for å gjenta den britiske løggen om «forræderen Quisling», tiltross for at 7 000 av hans meningsfeller satte livet inn på tysk side i kampen mot bolsjevikene. Alle disse råtne presseknektene som ikke har ære for to skilling, som bare er talerør for dem som har lemlestet og ødelagt deres tyske fedreland, de skriver rystet om «quislinger» som forråder fedrelandet. Sist var det DIE WELT i Essen som æreskjendet vår norske fører fra annen verdenskrig.

Skulle ikke tyskerne ha nok med sine egne «forrædere»? Vi påbegynner i dette nummer en artikkelserie hvori det blottlegges det groveste militære forræderi som vel noen sinne har funnet sted i verdenshistorien. Og det var ikke begått av noen Quisling, men av tyske generaler og høyere offiserer fra krigens første til siste dag. Disse berømmelige prøssiske offiserer og adelsmenn, som etter sigende tok slik avstand fra «forræderen Quisling», de leverte fienden løpende opplysninger fra den tyske overkommando raskere enn de rakk ut til de avdelinger som skulle utføre operasjonene! Og ikke nok med det, de leverte på bestilling alle opplysninger fienden ønsket om troppekonsentrasjoner og planer.

Kunne ikke disse dagens tyskere, de sørgelige efterfølgere av Det tredje rikets uforstandige politiske makthavere, finne seg en bedre betegnelse på forrædere enn den britiske løgn «quislinger»? Kunne de ikke finne det rett for føttene på seg ved å rote litt i historien til disse berømmelige tyske

Lysglimt i
MORGENBLADET

Skjønt det var 1. april det sto, er det vel neppe noen aprilspøk det MORGENBLADET skrev under tittelen «Hva nu Norge?»

Vi erklærer vår absolutte og ubetingede enighet når bladet skriver:

«Det ser ikke ut til at Storbritannia i nærmeste fremtid skal orientere seg inn i Europa. For Wilson står fremdeles Commonwealth og dets spesielle forhold til USA som hovedpilarer i engelsk politikk.

For Norge må dette innebære at vi overveier på ny vår sterke orientering mot England.

Det er ikke lenger uten videre sikkert at Englands vei også er vår.

Det engelske valgutfall har gjort det nødvendig for oss i høyere grad enn før å trekke opp vår egen utenrikspolitikk ut fra våre egne interesser og idéer.»

RETTELSE

I min artikkel «Vår nye Lagabøter» i FOLK OG LAND for 2. april, side 7, spalte 3, skal istedenfor «I strid med Grunlovens § 50 (forbud mot kollektiv straff)» stå: «I strid med Haagerkonvensjonen art. 50. Landkriksreglementet (Se Norsk lovtidende 1910 side 501).»

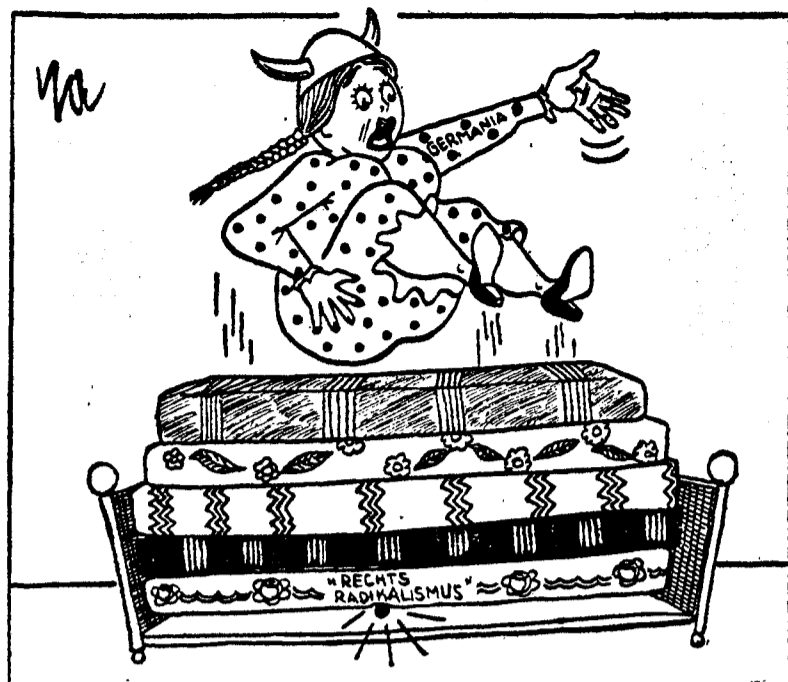
Chr. W.

offiserer som så permanent og heroisk vakler om tynget av ære og anstendighet?

Det er hårde ord dette, men det kan være nødvendig å si dem på bakgrunn av utviklingen i dette vestlige Tyskland som Norge har som nødanker i den kommende nye verdenskrig hvor det jo har anmeldt sin deltagelse gjennom NATO. For selv om det gudskjelov fremdeles finnes bra og tapre og anstendige tyskere, som vi regner som våre kamerater, slik det jo også gjorde i Det tredje Rikes tid, så er Tyskland som sådant dessverre et for skrøpelig nødanker til at folk ved sine fulle fem vil kalkulere med det i en storm. Dertil har det bl. a. for mange — «quislinger»!

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 — Oslo

Så redd er dagens tyske makthavere for det de kaller høyre-radikalismen at det vakte stor og alminnelig bestyrtelse da det nasjonal-demokratiske parti fikk 4 prosent av stemmene i Hamburg. Slik ser et tysk blad situasjonen. Underskriften til tegningen er: «Prinsessen på erten.»

Vellykket årsmøte i Forbundet

Forbundet for Sosial Oppreisning holdt sitt årsmøte i Oslo 22. april. Fremmøtet var bedre enn det har vært på flere år og det var deltagere fra de forskjellige deler av landet til og med Trøndelag.

Styret fremla årsberetning og regnskap for 1965 med revisjonsinnberetning. Begge deler ble godkjent og det ble gitt decharge for regnskapet.

Efter de valg som ble foretatt består styret nu av: Anders Hafskjold, Lier, formann, Solveig Stang, Oslo, nestformann, Jac. Skylstad, Trondheim med varamann Trygve Engen, Nesna, Georg Stray, Kristiansand med varamann Anders Nyberg, Brekkestø, Erling Kvadsheim, Stavanger med varamann Fr. Bakke, Skodje, O. J. Lie, Vallset med varamann Lars Holt, Stokke, Johan Myrdahl, Oslo med varamann Julie Klüwer, Oslo, J. Engebretsen, Skien med varamann Johan Kase, Rygge, Hans S. Jacobsen, Oslo med varamann Pål Aukrust, Lom og Paul J. Ring, Lomen med varamann Per Mælen, Tynset.

Under møtet ble det gitt redegjørelser av forskjellig art med påfølgende meningsutveksling. Blant annet redegjorde advokat Sverre Helliksen for sitt arbeid med forsøk på gjenopptagelse av landssviksaker og om sine henvendelser til internasjonale organisasjoner om norsk brudd på menneskerettighetskonvensjonen i forbindelse med det såkalte rettsoppgjøret og norske retters holdning til gjenoppta-

gelsesspørsmålet. I forbindelse med redegjørelsen ble det reist og besvart en rekke spørsmål.

Årsmøtet vedtok enstemmig en henstilling til styret om å rette en ny anmodning til myndighetene om en generell revisjon av landssvikoppgjøret.

Hans S. Jacobsen redegjorde for det arbeid som fra hold utenfor Forbundet var satt i gang for å få en norsk utgave av den britiske publisist Ralph Hewins' bok «Quisling: Prophet without Honour». Arbeidet er i god gjenge og det er godt håp om at det norske publikum vil få anledning til å lese den bok som har vakt slik oppsikt og diskusjon verden over på sitt eget sprog.

Georg Stray oppfordret til innsamling av bøker og skrifter utgitt i okkupasjonstiden for at en med fremtidig historieforskning for øye kan få gitt forskere et riktig bilde av NASJONAL SAMLING og hva partiet gikk inn for. Slike skrifter og bøker bør samles i et institutt som kan stå til disposisjon for forskere. Det vil bli arbeidet videre med saken. Folk som har slikt materiell, spesielt da tidsskrifter fra okkupasjonstiden, bes om å henvende seg til Georg Stray, Kristiansand eller eventuelt til Forbundet.

Efter møtet var det selvskapelig samvær, hvor gamle vennskap og gamle minner ble gjenopfrisket. Stemningen var så god og positiv at det er grunn til å håpe at det også på lokal basis blir tatt initiativ til å samle gamle NS-folk til uformelt samvær og diskusjon.

Var „Det tredje rike” en verdensbrannstifter?

Belyst ved sitater fra tysk, svensk, fransk og engelsk

VED KAPTEIN ERIK LÆRUM

Utenriksminister v. Ribbentrop sammen med polske politikere, — for England fikk forgiftet forholdet.

J. v. RIBBENTROP: «Jeg mottok den polske utsending Lipski... Den eneste mulige løsning av problemet måtte bestå i en gjenforening av Danzig med Det Tyske Rike og skapelsen av en eksteritorial auto- og jernbaneforbindelse mellom Riket og Øst-Preussen. Hr. Lipski ytret at han hadde den ubehagelige plikt å vise til, at enhver videre forfølgelse av denne tyske plan, især hva Danzigs tilbakevenden til Riket angikk, ville bety krig med Polen.» (Offisiell oppleggelse, 26/3 1939, — Joachim v. Ribbentrop: «Zwischen London und Moskau», Leoni 1953, s. 318.)

GENERAL KASPRZYCKI, polsk krigsminister: «Vi har ingen (grensefestninger), for vi akter å føre en bevegelseskrig og fra begynnelsen av operasjonene marsjere inn i Tyskland.» (Uttalelse fra de fransk-polske generalstabsforhandlinger i Paris, 18/5 1939, — George Bonnet: «Fin d'une Europe», s. 222.)

DUFF COOPER: «Det britiske rikets skjebne og ansvaret for fred eller krig er altså hermed (med garantien til Polen) betrodd en håndfull ukjente personligheter i Polen.» (Hans Grimm: «Warum, Woher — aber Wohin?» Lipsberg 1954, s. 247.)

LIDDELL HART: «Betegnende er Becks innstilling (polsk utenriksminister), som erklærer at Hitlers bemerkning om at Polen må tilbakegi Danzig, har han ikke fordøyet, og at han i den britiske garanti så sjansen for å tildele Hitler et slag i ansiktet,

— et typisk eksempel på den lettferdighet, hvorved det ofte er tatt bestemmelse over folkenes skjebner.» («Det var årsaken til krigen», Picture Post, 3/9 1949.)

GREV JOHANN SZEMBÉK, understatssekretær i det polske utenriksministerium: «Endelig har vi også talt om Danzig, som bare er påskuddet til den kommende konflikt.» (Beretning om en forhandling med general Ironside i Warschau, 19/7 1939, — (Journal 1933—1939, Paris 1952, s. 485.)

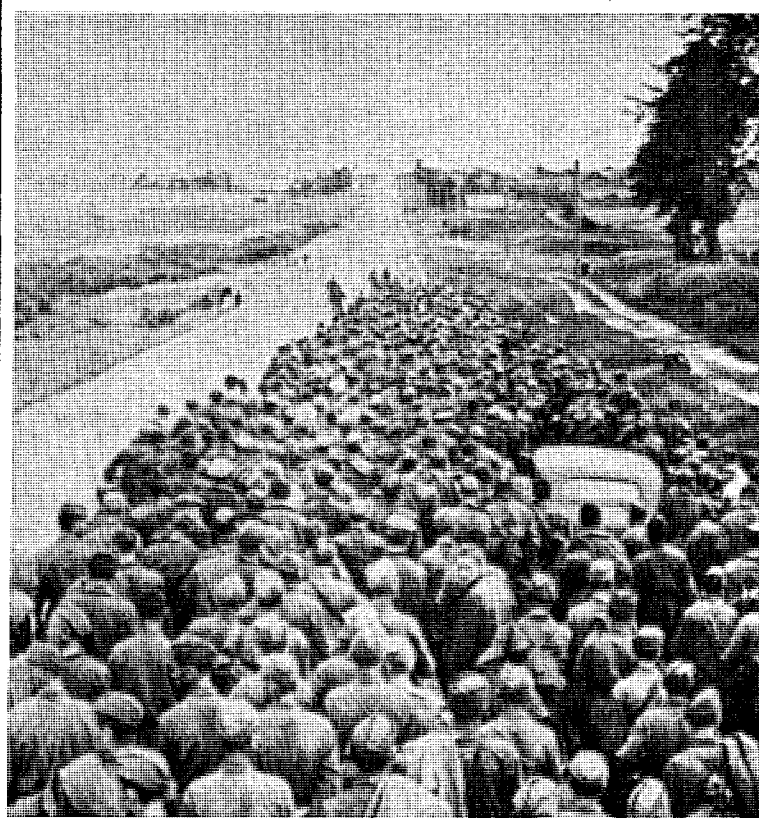
LORD DAWSON OF PENN: «I det øyeblikk, hvor Tyskland besetter Danzig — det være seg på fredelig vis eller med våpenmakt — erklærer vi absolutt og omgående Tysklands krig!» (Uttalelse overfor Sven Hedin 25/7 1939, — Sven Hedin: «Ohne Auftrag in Berlin», Tübingen 1950, s. 40.)

SIR HOWARD KENNARD, britisk gesant i Warschau: «Deres høyhet (Lord Halifax, britisk utenriksminister) har, slik jeg forsto det, spurt, om De kan godkjenne, at Polen ikke underkaster seg noe som helst ultimatum m.h.t. Danzig, og Hr. Beck vil underrette den polske gesant (i London) om å la beskjed gå videre til Dem, at denne antagelig er ritig.» (Documents on British Foreign Policy 1919—1939, 3. serie, bind IV, London 1951, s. 464.)

SVEN HEDIN: «Den nyere tids diplomatiske akter om den nyere historie vil neppe kunne fremvise et eneste skriftstykk som kan sammenlignes med dette forslag,

hva måtehold, imøtekommenhet og forståelse for et annet lands tarv angår. At Polen trass i det ikke engang verdiget dette noen anerkjennelse for mottagelsen, kan bare forklares gjennom de i mellomtiden bekjentgjorte kjensgjerninger, at Polen ikke bare forlot seg på sine europeiske venner, Storbritannia og Frankrike, men frem for alt også på USA's understøttelse. Det hadde Roosevelt latt tilgå Polen gjennom sin gesant i Warschau og i Paris.» («USA i kontinentenes kamp», Leipzig 1942, s. 64.)

RUSSELL GRENNFELL: «En garanti er i seg selv en utfordring: den utfordrer motstanderen offiselt å negligere garantien og å bære følgene av den. Er den først uttalt, er det knapt nok mulig for motstanderen å beflitte seg på en fredelig løsning av striden med det garanterte land, hvis han vil unnlate å fremkalle det inntrykk, at han må ty til utpresning. En garanti kan derfor nettopp føre til den større konflikten, som den foregir nettopp å ville unngå. Det er i høyeste grad betegnende at den tyske diktator, som F. H. Hinsley på grunnlag av pinlig nøyaktige undersøkelser av bevismaterialene har påvist i sin bok: «Hitler's Strategy», nettopp tok beslutningen om i nødsfall å gå til krigers løsning av Polen-problemet, hvortil den engelske garanti var stillet i utsikt.» («Bedingungsloser Hass», Tübingen 1954, s. 98.)

Fanger på marsj mot det ukjente.

MED EN SOVJETSOLDAT I VERDENSKRIGEN

For FOLK OG LAND av armeneren Jerwand Dshanian.

Vandring mot ukjent sted.

Dermed tok vi farvel med de tyske kameratene, som vi var fristet til å kalle disse frontkjemperne på grunn av deres vennlige innstilling til oss sovjetiske krigsfanger, deres tidligere forhjtrede motstandere. Og denne innstilling var så meget gledeligere som den jødisk-stalinistiske løgnpropaganda hadde utbredt falske rykter blant sovjetsoldatene om at tyskerne tok livet av alle krigsfanger. Vi ble snart overbeviste om den virkelige sannhet. Tyskerne hverken drepte eller mishandlet noen av fangene skjønt vi opholdt oss sammen med dem på de samme nakne steppene og kunne være en hindring for dem under kamphandlinger.

Av hvilken grunn skulle tyskerne ta vårt liv? Det var ingen forskjell mellom den vanlige sovjetsoldat og de tyske militære. De var begge underlagt sine respektive regjeringer, og både vi og de tyske fiender hadde ført kampen etter ordre av våre regjeringsjefer. Ellers hadde vi, som mennesker flest, den samme menneskelige natur og dertil var tyskerne mere kultiverte og disiplinerte enn vi sovjetborgere.

Hvis vi krigsfanger spurte dem hvorhen vi skulle føres,

ning av Polen-problemet, hvortil den engelske garanti var stillet i utsikt.» («Bedingungsloser Hass», Tübingen 1954, s. 98.)

(Forts. i neste nr.)

fikk vi aldri noe ordentlig svar, hva som hadde sine naturlige grunner. De ville nok ikke avsløre militære hemmeligheter, noe som gjelder alle lands militære ledere. De to, tre væpnede tyskere som fulgte oss på panservognene, sa bare at snart var krigen slutt. På et dårlig russisk lot de oss forstå at vi snart skulle få reise hjem, men inntil krigens slutt skulle vi bli plasert ett eller annet sted. Fullastet med krigsfanger rullet tanks og panservogner gjennom Krims nakne stepper, og da vi så nærmet oss hovedveien til Kertsj — Feodosia ved kysten stanset transporten og vi fikk beskjed om å blande oss med de øvrige krigsfanger som tok veien mot området bak den egentlige frontlinje med væpnede voktere på begge sider. Vi tok farvel med våre hittidige tyske voktere på panservognene som pratet hyggelig med oss underveis. «Da svidanie, tavarisjtsji», farvel kamerater, ropte de til oss på deres gebrokne russisk, mens de vendte sine panservogner for å nå tilbake til sine avdelinger igjen. Langs alle veier trasket «avvæpnede sovjetsoldater» og alle hadde som mål et for dem alle ukjent bestemmelsessted. Det syntes som om de ikke riktig visste om de skulle føle seg lettet eller ei over å være utenfor slagmarken. De bare gikk dit man førte dem i håpet om at snart skulle krigen være slutt og de selv få igjen friheten.

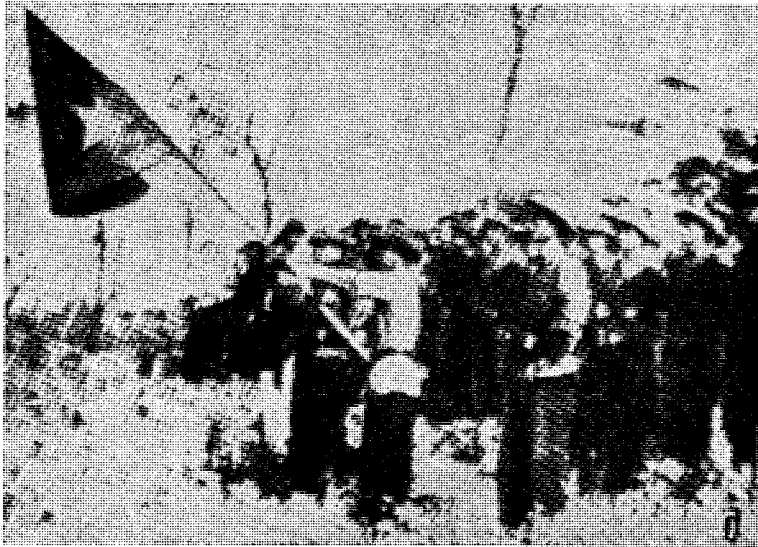
To smarte frisører.

Men vår fangekaravane fikk ikke vandre avsted fritt. Vi ble ofte forstyrret av de tyske mekaniserte troppeavdelinger som med korte mellomrom i all hast kjørte forbi oss. Så fulgte rumenske mitraljøseavdelinger, høyst primitivt utstyrt sittende i gammeldage hestedoninger. Alle disse avdelinger som vi møtte underveis dro til frontlinjen, så hver gang de passerte måtte vi trekke oss til side på veien den tid det tok dem å passere denne hovedveien. Midt i denne anstrengende, travle tiden ble vi stanset opp av to tyskere, som kunne snakke et gebrokkent russisk. De minnet meg på sin måte om Verdis opera «Den glade barber fra Sevilla». Disse to smarte feiere var nokså skøyeraktige. De henvendte seg til oss rolig og behersket og forlangte med rolig overbevisende

(Forts. side 7)

Kommer USA's tekniske krigføring tilkort i geriljakrigen i Vietnam?

Aktuelle betraktninger av spesiell interesse for NATO-partnerne

Vietkongs geriljasoldater etsteds i jungelen holder parade for Vietkongflagget.

I disse dager da diskusjonen omkring NATO og den amerikanske utenrikspolitikk beskjeftiger de fleste selvtenkende mennesker, tør efterfølgende artikkel av W. K., som vi henter i **EUROPA KORRESPONDENZ** ha krav på spesiell interesse:

Blant historiefilosofene diskuteres ofte spørsmålet om det menneskelige fremskritt beveger seg rettlinjert oppover eller som syklus alltid vender tilbake til utgangspunktet. Imidlertid er det tvilsomt om man overhodet kan redusere resultatet av den naturlige utvikling og den mangeartede menneskelige streben til så enkle former som representantene for «det blir stadig bedre» eller «alt har skjedd før» gjerne vil ha det til. Sannheten kan ligge mellom disse to muligheter. Og hvorfor skulle den også presentere seg for oss som så enkel og lett fordøyelig?

Aller mest inngående tør den lille klikk av militærstrateger som ser seg konfrontert med et selsomt paradoks, beskjeftige seg med dette problem:

HVORFOR er de nesten fullkomne moderne våpenresultatrike overfor en fiende hvis militærmakt er bygget opp på lignende prinsipper, hvis de er tilstede i tilstrekkelig antall og troppen er øvet i å anvende dem, mens de er mindre egnet til innsats mot geriljatropper, som har mere likhet med middelalderlige røverbander

enn med moderne militærenheter?

I VIETNAM vil det bli avgjort om man kan utvikle videre en moderne militærmakt slik at den også er resultatrik i geriljakrig, eller om man for eksempel må vende tilbake til de amerikanske indianerkamper for å bygge opp igjen det 17. og 18. århundres strategi og taktikk.

Står de moderne tekniske stridsstyrker maktesløse overfor geriljasoldatene?

Nedtrapping av det tekniske fremskritt.

USA's krigsministerium har gitt Boeing-flyfabrikkerne i Kalifornia ordre til ombygging av bombesjaktene i B 52-bombeflyene. Sekshundre B 52 atombombefly danner kjernen i den strategiske bomberkommando og derav skal firmaet Boeing nu bygge om tohundre for konvensjonell krigføring.

Dette skal skje etter mønster av de 30 allerede ombyggede maskiner som for tiden er stasjonert på øya Guam, hvorfra de blir satt inn mot Vietkong. I stedet for atombomber bærer hver maskin 51 sprengstoffbomber hver på 375 kg, 12 under hver vinge og 27 i maskinens hale. Med en bombelast på 19 125 kg har B 52 en mange-dobbelt ødeleggelseskraft av annen verdenskrigs maskiner med sine 2 500 til 3 000 kg. Enkeltheter om hvor mange tonn bomber som faller på hver drept vietkonggeriljasoldat blir strengt hemmeligholdt av Pentagon.

Foran kysten av VIETNAM ligger 7. USA-flåte, med blant annet hangarskipet ENTERPRISE og rakettbærereren BAINBRIDGE, begge med atomdrift. I slutten av november 1965 ble maskinene fra ENTERPRISE for første gang satt inn mot Vietkong med et rekordtall på 140 angrep første dag.

(Forts. side 6)

NIELS NIELSEN:

Danmarks forhold til Tyskland

Niels Nielsen, forfatteren av denne artikkel, som våre lesere vil huske også fra tidligere artikler, er i mellomtiden avgått ved døden. Han var en god dansk mann og trofast nasjonalsosialist. Vi lyser fred over hans minne!

Da det danske Folk, i Danmark og i Sønderjylland, i 1919, 55 År efter at den kommanderende General for den danske Hær, Christian de Meza, rømmede Danevirke, blev spurgt om, hvormeget af Sønderjylland der ønskedes tilbage, svarede Regering, Rigsdag og Tillidsmænd næsten enstemmigt de sejrende allierede Stormagter: «Kun hvad Tyskland må antages villigt til at afstå.» Medens man i Frankrig fejrede Indlemmelsen af hele Elsas-Lotrinen ved først taknemligt at mindes de Døde, fejrede man i Danmark og Sønderjylland Udsigten til en Genforening med bramfrit og beskedent Mådehold. Tilhængerne af, at Danmarks Grænse skulle være ved Eideren, Floden, der danner Grænse mod Slesvig og Holsten, sagde med Jubel: «Nu kan vi få hele den tabte Landsdel tilbage uden Sværds slag, blot ifølge en Afstemning, thi fra Danevirke af vil Befolkningen sikkert gerne tilbage til Danmark.» Til disse Entusiaster svarede Flertallet af Vælgerne: «I er for hildet i gamle Fordomme og for gammel-dags til at forstå den nye Tid. Vi fortolker fuld og fri Stemmeret af Hensyn til vor sydlige Nabo, vor trofaste germanske Ven, som vi ikke ønsker at krænke, nu da han er i Nød. Og som et Bevis for Sympati og Medlidenhed med det udsultede tyske Folk, blev der tilføjet: vi agter ikke at mindes vore faldne Soldater fra Danevirke, Isted og Sankelmark. Til dem siger vi: Slumrer sødt og pas jer selv, vi har ingen Bruk for eder. Ligeledes frabeder vi os Afstemning af Folk, der af «egen Interesse» måtte foretrække at blive danske. Alle sådanne udelukker vi, fordi vi kun ønsker Genforening med dem, hvem Tyskland anerkender for danske. Kun herved er Betingelsen for en varig Fred givet.»

Siden Genforeningen med en Del af det tabte Sønderjylland er der forløbet over 45 År. Den tilsyneladende Fred og Frihed vi vandt for vel 20 År siden ved Tysklands Sammenbrud, er ikke bleven efterfulgt af fredelige Tilstande hverken i Europa eller i det fjerne Østen og Vesten. Måske vender Styreformene i Staterne tilbage til Enevælden, den Regeringsform, der blev forladt for 300 År siden, og som lagde hele Magten i en enkelt Persons Hånd. Da Enevældens Bånd løsnedes, dengang en-

hver fikk Lov til at tænke frit, selv kunne danne sig en Mening om alle Livets store Spørgsmål, gav man sig ivrigt i Færd med selv at antage og pålægge sig noget ganske tilsvarende, nemlig den Statsform, der med en meget misvisende Sprogbrug kaldes Folkeherredømmet.

Hvorledes forholder Kommunismen sig til Demokratiet? Kommunismens forskellige Fraktioner er uenige i Spørgsmålet om hvorledes Demokratiet bedst kan likvideres. Men Føreren for «Socialistisk Folkeparti» i Danmark, Aksel Larsen, der jo har placeret sig på Kommunismens højre Fløj, som det fremgik af hans Tale på det internationale Kommunismøde i Oslo, den 13. Januar 1964, er i Tvivl om hvorvidt Kommunismen er for eller imod Demokratiet. Mon de ivrige Forkæmpere for Folkestyret gennem Tiderne havde tænkt sig at de gjorde Gaden fri for de kommunistiske Troppers Indmarch. Aksel Larsen synes at være af den Opfattelse, at den korteste Vej til at få de nordiske Lande indlemmet i «Sammenslutningen af Socialistiske Sovjet-Republikker», er at erobre den nuværende Form for Folkestyre, og derved gennem det konstitutive parlamentariske System at nå det attråede Mål: Det kommunistiske Verdensherredømme.

Vort Slægtleds Kultur er forlængst vejet og fundet for let. Ligevegt kan kun opnås ved at den nationale Socialisme afløser det korrupte demokratiske System. Alle-rede i Efteråret 1914 inde-

(Forts. side 8)

USA og geriljakrigen i Vietnam - Krigsavgjørende forræderi -

(Forts. fra side 5.)

De allerede ombyggede B 52 kan kaste 573 750 kg høybrisant sprengstoff over Vietnam i hver innsats. Når man tenker på at Vietkong bare opererer i små grupper og at Nord-Vietnam bare har lite industri, så reiser uvilkårlig det spørsmål seg hvor da de ytterligere 200 bombefly skal settes inn. Antydningene fra den amerikanske regjering om at innen 1971 skal alle strategiske bombefly trekkes ut av tjeneste, tas som tegn på at muligens enda flere av dem skal bygges om for konvensjonelle formål.

Kommer aksene Moskva—New York?

De 600 maskiner av typen B 52 er ryggraden i den amerikanske atomavskrekking. Når man nu bygger om over 200 B 52 til konvensjonelle maskiner, så reduserer man dette avskrekkingspotensial med en tredjedel. Dette er så meget mere bemerkelsesverdig som mange amerikanske fagfolk, som eks. general Curtis LeMay, stadig har advart og hevdet at Sovjetsamveldets atombomberflåte er større og bedre.

Det er heller ikke slik at rakettproduksjonen til gjengjeld blir øket. De amerikanske statsutgifter til raketter reduseres stadig som disse tall viser:

I 1964	til fly 5 890 900 000 dollars, raketter 3 864 700 000 dol.
I 1965	til fly 5 961 500 000 dollars, raketter 2 685 800 000 dol.
I 1966	til fly 5 810 500 000 dollars, raketter 1 426 800 000 dol.

Ansvarlige politiske og militære kretser i USA uttaler stadig sin bekymring og hevder at det er straffbart lettsinn å redusere bevæpningen likeoverfor et land som tilstreber verdensherredømmet og åpent forsikrer at det vil begrave USA. Det må etter dette bestå en avtale på aller høyeste plan mellom USA og Sovjetsamveldet som rettfærdiggjør denne politikk.

I JALTA, TEHERAN og POTSDAM satt herskerne i USA og Sovjetsamveldet ved ett bord og sjakret bort Europas folk. Ved de antikomunistiske oppstander, 1953 i den tyske sovjetzone og i 1956 i Ungarn, påla USA seg den største tilbakeholdenhet likeoverfor kommunismen, men i Vietnam ruster man

seg til et korstog mot kommunismen og Moskva nøyter seg med protester.

Det MÅ finnes to grunnforskjellige arter av kommunisme, så forskjellige at selv USA og Sovjetsamveldet av den grunn litt etter litt blir allierte. Allerede en gang før ble jo de «uovervinnelige motsetninger» mellom kommunisme og kapitalisme skjøvet tilside, nemlig i den felles kamp mot Tyskland.

Det var vel dette de Gaulle tenkte på da han på sin reise gjennom de franske provinser på forskjellig vis uttalte seg om Amerikas og Sovjetsamveldets hegemoni. De hadde delt opp verden seg imellom. I den kinesiske avis RENMIN RIABO, Peking, kunne man lese beskyldninger om at «visse folk drømmer om et amerikansk-sovjetisk samarbeide og felles beherskelse av verden.»

Muligheten av preventivkrig mot Rødekina.

Med sin befolkning på 700 millioner er Rødekina, skjønt det teknisk og økonomisk står tilbake for industristatene, allerede den tredje mektigste nasjon på jorden. Hittil har Peking alltid vært tvunget til å sette inn sin industrielle kapasitet ved løsningen av ernæringsproblemet, men langsomt gjør det seg merkbart en økning i det teknisk-vitenskapelige fremskritt. Atomeksplosjonene i Sinkiang er tegn på dette.

20 år etter Hiroshima fant man i Washington atomsoppen over Lob-Nor-See provoserende. I enkelte kretser krevet man sågar øyeblikkelig bombardering av de kinesiske atomforsknings- og produksjonssentre. Overbevisningen om at det er bedre selv å begynne en krig enn å vente til fienden blir sterk nok er ikke ny. Allerede i 1945 beskjefteget man seg i Nürnberg inngående med spørsmålet. Naturligvis ventet dog ingen noen almen gyldighet av de der felte dommer.

Verdensoffentlighetens reaksjon på prøveantydningene var uten videre slik at en preventivkrig for USA mot Rødekina foreløpig ikke kunne komme på tale. Selv i Formosa hvor man lever av sabelrasling, var man rystet over at man talte om å bombardere atomsentrene på fastlandet. Innen den amerikanske befolkning og verdensoffentligheten blir rede til å godta en krig mot Kina, måtte det først skje et nytt Pearl Harbour, noe som

imidlertid er høyst usannsynlig, da Kina går av veien for enhver provokasjon. Men blir Rødekina først innviklet i Vietnam-konflikten, så ville man ved å oppdage masse mord og skytning av fanger snart ha skaffet det nødvendige klima for et korstog.

Geriljakrigens strategi.

Ved en lokalisert konflikt som i Vietnam, ville kineserne, som har spesialisert seg på geriljakrig, være dårligere stillet enn industrimakten USA, som vil kunne sette inn hele sitt økonomiske og militære potensial på et relativt lite område. Mens det kinesiske fastland på grunn av befolkningskonsentrasjonen i få områder langs floddalene avgir et godt mål for atombomber, og spesielt da vannstoffbomber, ville under en geriljakrig som strakte seg over hele Sydøstasia atombomber være temmelig verdiløse. Geriljakrigens taktikk er med minst mulige krefter å operere i et størst mulig rum.

Det strategiske mål for denne krigføring er det om nødvendig å utløse krigsbranner over hele verden. Nu ville kinesisk orienterte rebeller bare kunne vinne overhånd i få land, men annerledes ville det være ved en verdensbrann. Da ville det bli så mange krisearnsteder i Asia, Afrika og Sør-Amerika at det amerikanske brannvern ikke ville kunne settes inn overalt.

Man ser at den kinesiske ledelse, selv om Sovjetsamveldet og Amerika skulle slå seg sammen for å tvinge Kina i kne, ikke ville være helt uten forsvarsmidler. Blant de land som ville forholde seg nøytrale under en krig mot Kina hører muligens Frankrike, araberstaterne, Pakistan, Indonesia, Laos og Kambodsja.

Nylig ville USA kjøpe tilbake av Frankrike de 50 fly av typen A-1E «Skyraider» som det solgte i 1957. Maskinene er spesielt verdifulle i geriljakrig på grunn av deres langsomhet og manøvreringsevne, men de Gaulle avsto. For å føye skam til skade når det gjelder USA forærte han kort etter Kambodsja 10 av disse fly.

Kambodsja hadde ofte protestert mot at amerikanske og sydvietnamesiske fly fløy over dets høyhetsområde og delvis også hadde beskyttet landsbyer. «Skyraidere» skal vel benyttes til å avpatruljere dets grenser.

(Forts. fra side 2)

for undertegnede, men er oppgitt som oberst O., majoreren som major K., og kapteinene S., A., og O. Disse arbeidet sammen.

Av offisersgruppen tilhørte 8 hæren og 2 Luftwaffe. Ingen av disse deltok i 20. juli-sammensvergelsen. De ble ikke dekket fra en tredje side, de levte anonymt som trofaste offiserer i stab under hele krigen. Etter sammenbruddet i mai 1945 dukket de under i den grå massen. Ingen av dem tok senere kontakt med Rössler. Rössler døde i Sveits 1958. Fra august 1939 til 30. april 1945 sendte gruppen WERTHER og OLGA hemmelige telegrammer direkte fra sambandsentralen i OKW til Rössler i Sveits. De unngikk samtlige «Säuberungswellen» innen OKW og OKH. Men SD visste at det satt forrædere i både OKW, i OKH og i Abwehr. SD-sjefen Walter Schellenberg og hans folk fant dem ikke. Den 28. november 1941 oppdaget en av Schellenbergs peilegrupper og radiolyttetjenester en sender med kallesignal NDA-FRX på 43-meterbåndet. Og sommeren 1942 får Schellenberg gjennom sine radiolyttespesialister visshet for at Moskva hadde en god funksjonerende spionasje-celle i selveste OKW. Og at denne gruppen må være fullstendig uavhengig av andre agentgrupper i sitt arbeide.

Hver natt etter midnatt gir Rössler sitt kjenningsignal RHAS, signalet som forteller at han er hjemme i sin villa og lytter. Og WERTHER eller OLGA sender sine meldinger via OKW's egne radiooperatører til Sveits.

*

General Thiele smuglet under et privat besøk i Sveits i mai 1939 radiomateriell til Rössler. Og general Thiele som sambands ekspert kunne vite å skaffe seg det beste utstyr som tyskerne rådde over til sin venn Rössler.

Briten Alexander Foote arbeidet som telegrafist for Rössler i Luzern. Om navnene til hans andre medhjelpere er det spunnet et hemmelighetens slør.

Foote var samtidig stedfortreder for sovjetspionen Alexander Rado, uten at Rössler var klar over dette.

Rado hadde sitt spionasjesenter i Genf. Hvor bl. a. en mann ved navn MOE BERG arbeidet med å finne ut sannheten om tyskernes formodede atombombe.

En Oberleutnant i Luftwaffe som arbeidet under

dekknavnet CORO, spionerte også for Moskva. Coro var en av russernes beste spioner i Tyskland. Han hadde kontakter blant tjenestemennene i mange ministerier og i militære staber. CORO var identisk med Oberleutnant Harro Schulze-Boysen. Han ble avslørt av SD's radio-lyttetjeneste og peilegrupper. Han hadde greid å bygge ut et fremragende spionasje-apparat.

Om CORO har samarbeidet med Alexander Rado, vet man ikke. En tysk kvinne ved navn Rachele Dübendorfer var Rados telegrafist. Hennes dekknavn var SIS-SIE.

*

Allerede i begynnelsen av august 1939 sendte WERTHER den første melding til Rössler i Sveits. Melding om det forestående angrep på Polen. Planene over felttoget ble sendt med egen kurer på godt utbygget måte til Luzern. Og siden gikk det slag i slag. Høsten 1939 oppdaget major Hausamann at Rössler var hans beste agent, og at Rösslers kontaktmenn i Tyskland måtte være meget godt underrettet.

Om Hausamann også kjente til kurer-tjenesten fra WERTHER til Rössler vet man ikke i skrivende stund.

I den siste uken i mars 1940 meldte WERTHER alle detaljer angående operasjon «Weserübung». (Dekknnavnet for angrepet på Norge—Danmark.) Rössler mottok fullstendige oppgaver over forberedelsene til Weserübung, troppeantall, skipsdata og senere også landingsdato og klokkeslett.

Planene ble brakt til Sveits med kurer. Disse ble av Hausamann overlevert til sjefen for det sveitsiske etterretningsvesen Roger Masson. Den sveitsiske regjering og generalstaben besluttet å gi dette videre til de allierte. Og den 30. mars 1940 lå det samlede materiale på bordet til 1. sjølord i det britiske admiralitet, Winston Churchill. Den 3. april lå materialet om den forestående tyske aksjon på bordet til det britiske kabinett, som under ledelse av premierminister Chamberlain behandlet dette i ekstraordinært møte. På dette møte ble det besluttet å utsette den planlagte allierte minelegging på norskekysten fra 5. april kl. 0500 til den 8. april kl. 0500. Landsettingen av allierte tropper ble skjøvet eller utsatt til etter mineleggingen 8. april. (Herom mere i spesialartikkel senere.)

(Forts.)

Fra kulturfronten -

(Forts. fra side 1)

etter den borgerlige valgseier.

På tross av at Nordahl Grieg selv aldri la skjul på hva han var, en vaskeekte bolsjevik, så hører han idag til de diktere som man gjerne vil kanonisere.

Hans utvikling er merkelig. Han er født i Bergen av god borgerlig stamme, og det var neppe sunget ved hans vuøge at han skulle havne på aller ytterste venstre fløy.

Hans eldre bror, forlagsdirektør Harald Grieg, inntok sin helt selvfølgeplasse i borgersamfunnet. Herren til Sirilund, den imponante eiendommen på Slemdal, ble meget tidlig en solid samfunnsstøtte.

Da broren Nordahl ble stadig rødere, så skulle man tro at dette ville være en kilde til bekymring for den mektige direktør. Kanskje var det også — hva vet vi? — men sikkert er det at han alltid holdt sin hånd over ham. Det hadde vel også sin betydning at radikalismen i mellomkrigsårene gjorde sitt inntog for fullt i vår kunstverden. Det ble moderne å være radikal. Den nasjonale kunstner ble mere og mere en husmann i sitt eget land. Bror Harald hørte aldri til dem som spilte på feil hest, og selv om Nordahl gikk lenger til venstre enn egentlig var salonfähig, så var det allikevel ikke så farlig.

Nu har vi altså fått «Nederlaget» i fjernsyn. Vi skal ikke gå nærmere inn på selve fremførelsen, den er av mindre interesse, men skal se noe mere på forfatteren og hans verk. La oss da straks slå fast at stykket overhodet ikke egner seg til å vises i det lille format. Det er et skuespill om kollektivet, og å få servert en lang rekke massescener i «titte-skap» det må enhver forstå er noe malplisert.

Ville teatret passe bedre? Det er tvilsomt. Det er en overhengende fare for at de lange taler på barrikadene — mens kampene raser like foran — vil virke parodiske. Filmen? Ja, muligens. I cinema eller hva disse kjempeletterene heter har stykket sikkert en langt større sjanse. En moderne filmregissør vil heller ikke nøle med å kutte bort alt det overflødige snakket, stykkets daukjøtt, som nu ofte tynger det ned til jorden.

Om Nordahl Griges dikteriske evne kan det ikke herske tvil. Det var bare så sørgelig at han uimotståelig syntes tiltrukket av brutalitet og råskap. Annerledes kan vi ikke tyde hans be-

geistring for bolsjevismen og de stalinistiske metoder. Og hva hadde han i Spania under borgerkrigen å bestille? Her kan han ikke ha unngått å komme i kontakt med vold og skjenselsgjerninger av en slik art at man skulle tro ethvert skikkelig menneske ville vende seg fra dem i avsky. Nu om dagen blir vi i turistbyråenes hissige reklame tutet ørene fulle med hvor blide, vennlige og elskverdige spanierne er. Og dog er det noe vi alle burde vite at bak sydlendingens redbonne smil lurer en ofte ufattelig grusomhet. En norsk-spanier, bosatt i Madrid, fortalte engang signaturen detaljer fra de rødes redselsherredømme, og de var slik at man står helt uforstående overfor at mennesker, selv i sanseløs fanatisme, kan synke så lavt. Norsk-spanieren hadde med egne øyne sett de røde bundte sammen nonner, overhelle dem med bensin og så sette fyr på. Vel, vil kanskje noen si, det var en gjengjeldelse for de blodige forbrytelser Kirken dernede har begått i svunne århundreder. Hvor uendelig trist at denslags «oppgjør» alltid rammer de uskyldige. (Vi kan bare tenke på vårt eget «retts»-oppgjør som formodentlig skjedde etter parolen: la oss heller dømme og ødelegge 99 uskyldige hvis vi dermed får sjansen til om mulig å ramme en skyldig.)

Nordahl Griegs sans for det makabre holdt seg like til det siste. Det var ikke annet å vente enn at han slo seg ned i London under krigen sammen med mange av samme røde farve som han selv. Og fra Moskva til Madrid og til slutt som interessert iakttager i et britisk bombefly som øste sin dødbringende last ut over det knuste Berlin, går det en ubrutt linje. Bombeturen over Berlin ble hans siste. Det var nesten synd at han ikke fikk oppleve sine sovjetvenners inntog i rikshovedstaden, etterfulgt av en sammenhengende kjede av drap og voldtekt. Det ville utvilsomt ha gledet hans bolsjevikhjerte.

Hvor vanskelig det er å bedømme et menneske. Når man snakket med Nordahl Grieg var det intet som syntes en fjernere enn den sadistiske siden av hans natur. Og i sin diktning har han til tider gitt uttrykk for en varme og ømhet som står i den skarpeste kontrast til den kommunistiske ensrettethet han til andre tider syntes besatt av. Sannheten er vel den at han var en dobbelt-

natur, en slags dr. Jekyll og mr. Hyde. Det var lett å se at denne dobbelthet, trollopsplinten i øyet, skadet hans diktning. Altfor ofte tok kommunismen makten fra dikteren, og det gled ut i larmende propaganda. Når det ikke er mulig å betegne Nordahl Grieg som en stor dikter så er det politikken som har skylden. Han kunne ha nådd så meget lenger hvis ikke denne fryktelige hemskoer hadde vært der.

«Nederlaget» er ikke enkelt å karakterisere. Det er for lett vint å kalle det et dårlig stykke fordi det inneholder scener med den mest påtrengende kommunistpropaganda. I andre scener er propagandaen mere dempet og derfor atskillig lumskere. En god del naken brutalitet finnes også — ikke akkurat kost for ømfindtlige sjeler.

Allikevel er dikteren der, om ikke hele tiden, så iallfall ofte. Når en minst venter det dukker det en setning frem som får det til å dirre i oss.

Synd at han faller for den forkastelige sort-hvitt-tegningen. De som er med oss er helter, de som står imot er kjeltringer, denne klisjéen vi husker så godt fra krigen og etterkrigsårene.

Særlig er president Thiers, kommunardenes store motstander, gjenstand for forfatterens glødende hat. Han er tegnet med en nesten utrolig ensidighet. Vi savner forutsetninger for å ha en mening om Thiers, men så helt igjennom negativ som Grieg gjør ham til, kan man dog ikke forestille seg at han har vært. Selv de for oss tilsynelatende hjerteløse individer som fra dommersetene iskaldt dømte til ødeleggelse titusener av bra medborgere under «retts»-oppgjøret her hjemme, har vel neppe vært så blottet for menneskelighet som vi dengang trodde. De var bare vill-ledte, fordreiet av propaganda, av innpisket hat slik at de ikke kunne se.

«Nederlaget» inneholder en vrimmel av personer så det ofte kan være vrient nok å holde dem fra hverandre. Det er først ved lesningen, når man riktig fordyper seg i boken, at de får liv. Stykkets kvinneskikkelser er vel i grunnen de klareste. Gabrielle Langevin, lærerinnen, som for enhver pris vil stanse borgerkrigen. Hun som sier: «For hver mann som dere eller de andre skyter, blir det ny hevn. Men blir vi drept, skal vi ikke hevnes! Vi har bare et eneste krav: hevn oss ikke! Se på oss når vi

Sovjetsoldat -

(Forts. fra side 4)

stemme våpen og kniver. Det ville naturligvis si alt som kunne være skadelig å ha for en krigsfange. Ting som revolvere, håndgranater, kniver og barberkniver måtte vi vær så god utlevere frivillig til dem. «Dere vil bli underkastet en nøyaktig undersøkelse av de militære autoriteter på det sted hvor

er døde og si: hvem drepte disse? Kanskje jeg, kanskje min fiende. Og si: de ville dø fordi hevnen skulle stanses. De døde fordi to fiender skulle kunne se hverandre i øynene for første gang, uten hat og hevn. Og det blikket fra fiende til fiende, er begynnelsen til fred.»

Vi har danserinnen Sylvie Gerard. Hun sier: «Drep disse udyrene. De vil ta alt fra oss, religionen og gleden, drep dem! Synes du jeg er pen? Har jeg ikke rett til å ha mer skjønnhet rundt meg enn andre?»

(Mainatt på Ilebu 1945. Det var strengt forbudt for fangene å forlate brakkene, men dysenteri raste, de måtte ut til latrinene. Utenfor streifet patruljer av smørgosser, ledsaget av geile jenter. Og så de en forpint fange vakle mellom brakke-ropte jentene: «Se på han der! Skyt på'n! Skyt'n! Drep'n!» Og smørgossen kunne rolig skyte da han hadde full rett til det, ja endog plikt ifølge reglementet.) Personen Pierre sier et sted: «Nu er det blitt slik her i verden at godhet er det samme som forræderi!»

Ord som like godt kunne ha vært sagt om «Retts»-oppgjøret.

Og hva bringer egentlig nederlaget? Ny tro, nytt håp? Eller er det bare floskler hvormed man forsøker å tildekke den bitre virkelighet?

Griegs Delescluze sier: «Vår kamp er ikke forgjeves for dem som kommer etter oss.»

Gjelder det også vår kamp for vårt elskede fedreland? Vil vår ydmygelse, vårt tilsynelatende uopprettelige nederlag en dag vende seg til seier?

Når man avkler skuespillet all den bevisste propagandaen og finner frem til dikteren bak den så blir en lenge sittende i dyp ettertanke.

Var alt forgjeves? Eller er det allikevel håp? Er det ikke alltid håp for den som har gjort det han mener er det rette? For den som ikke vakler, for den som tror?

Hors de Combat.

dere kommer til å oppholde dere», forklarte de oss og de føyet til at «dere kan risikere dødsstraff om noenslags våpen blir oppdaget i deres besittelse.»

Disse advarsler hørtes troverdige ut og vi reagerte uten betenkning på deres appell. Stille og rolig gikk fangene frem av rekken og la sine kniver og barberkniver på veikanten i påvente av at noen skulle komme frem med andre mulige våpen. Et par revolvere kom for dagen, men det var sikkert nok at der var dem som hadde håndgranater på seg og som ikke ville bli av med dem. De mente vel å bruke dem til selvforsvar. Selv hadde jeg bare en skarve barberhøvel på meg, som jeg hadde tatt med hjemmefra og uten noen engstelse beholdt jeg den på meg. Også mange andre av krigsfangene beholdt sine barberhøveler og kniver på seg. De to utspekulerte fra Wehrmacht var hovedsakelig interessert i barberkniver, og den måten de undersøkte barberknivenes kvalitet på, røbet at de måtte være barberere av fag. I løpet av snaut en halv time var det lykket de to smarte barberere å samle sammen hundreder av barberkniver, og de lo høyt i gleden over denne samling av barberkniver ved tanken på den formue disse uunnværlige og vanskelige tilgjengelige kniver kunne skaffe dem.

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Collettsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskaperlig samvær.

Møtetid kl. 19.30.

Førstkommende møte fredag Tema: Jødedom og kristendom.

DAGLIG FRISKE BLOMSTER

Blomsterforretning
SYNNØVE LIE

Kranser til alle priser
Frognerveien 30, Oslo
Tlf. 44 22 30

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

Tannlege
MARTIN KJELDÅS

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

Danmarks forhold -

(Forts. fra side 5.)

holdt det litterære danske Tidsskrift «Tilskueren» en Artikel, der varslede om en kommende Verdenskatastrofe, nemlig et Inserat af Professor Frederik Weis, Docent ved «Den Kongelige Veterinær- og Landbohøjskole», København. Titlen var «Idealernes Sammenbrud». Forfatteren opregnede i Rækkefølge fire af de faldne Forhåbninger: 1) Kristendommen, 2) Det internationale Socialdemokrati, 3) Fredsbevægelsen og 4) Den almenmenneskelige Kultur og Humanitet. Parallell med denne Profeti om en Kultur i Forfald, skriver Forfatteren Knuth Becker, i det samme Blad i Rubrikken «Europas Kultur» om alle de faldne Idéer: Retfærdigheden, Kristendommen og Arbejderbevægelsen. Han kommer til den nedslående Erkendelse, at Kristne Brødre myrder hinanden, Arbejdere står imod Arbejdere. Ingen Europæer kan længere føle sig mere civiliserede end Halenegrene og de fjerne Hedninger. Man får let den Overbevisning, at de nuværende Samfundsformer må gennemgå en lang Række Udviklingstrin inden de ideelle Tilstander endelig nås.

Måske havde Adolf Hitler ikke Uret, da han i en af Krigens første Taler sagde, at Afgørelsen i Krigens sidste Fase kunde komme til at afgøre Verdensudviklingen for et uoverskueligt Tidsrum. Winston Churchill så England nedskære sit Militærbudget, medens de tyske Våbenfabrikker på den anden Side af Kanalen arbejdede i Døgndrift. Da Hitler i Marts Måned 1939 marcherede ind i Prag, kunde Krigen ikke afværges. Hovedspørgsmålet for England blev da at bremse Hitler eller forsvinde som Verdensmagt. Der var indtrådt en kritisk Situation for «Grand old Nation» med dens Befolkning. Og især for dens højtadelige Medlemmer af det engelske Overhus af Winston Churchills Type. Disse vitterligt degenererede Individuer levede kun for Sport, Whisky — og de var Gourmen, som indtog fem overdådige Måltider om Dagen.

Da Tyskland angreb Rusland, den 22. Juni 1941, fik Sovjetunionen en mægtig Forbundsfølge i England. Der skete det usandsynlige, at Churchill nu stod solidarisk med det Land, som han hidtil havde angrepet på det voldsomste. Præsident, Franklin D. Roosevelt, forstod at Englands Kamp også var Amerikas. Han havde

længe førend Flertallet af europæiske Statsmænd indset at den tyske National-socialisme var en dødelig Fare for Demokratierne. Nu var de tyske Interesser kommen skarpt op imod de engelske, og han følte at England i virkeligheden, skønt adskilt af Atlanterhavet, stod som den amerikanske Forpost i Europa. Af den Grund måtte han blive det nazistiske Tysklands mest uforsonlige Fjende. Amerikanerne havde svoret, at Finansføret fra den første Verdenskrig ikke skulde gentage sig. Men behændigt fik Roosevelt det amerikanske Folk til at opgive Ikke-Indblandingspolitikken. Desuden gennemførte han materiel Hjælp til de Allierede, og efter Japans Angreb i 1941, en voldsom Oprustning og kraftig Krigsdeltagelse.

Der er mange, der spekulerer over, hvorfor Roosevelt fik en så vældig Indflydelse på både Amerikas og Europas Skæbne. Denne Invalid, der var slået ud af Børnelammelse, lykkedes det gennem Leje- og Låneloven at levere England adskilligt mere, enn dette Land i dets vildeste Drømme havde turdet håbe. Som det var Tilfældet efter den første Verdenskrig, står Europa nu som Amerikas Debitor med en Gæld, der afdrages og forrentes til høje Procenter. Vesteuropa er delvis pantsat til U.S.A., og halvvejs okkuperet af U.S.S.R. Det kommende civiliserede Europa får efter al Sandsynlighed følgende Struktur: Statsforfatningen forbliver indtil videre under det besatte Lands tidligere Myndigheder, kun med den Indskrænkning, at den udøves af Okkupationsmagten, hvilket vil sige Sovjetunionen.

Kommunismens kommitterede Overhoveder skal nok sørge for at al Modstand mod det nye Regime bliver slået ned med hård Hånd, og at mulige Tilhængere af vedkommende Lands grundlovhjemlede Forfatning bliver diskvalificerede ved Besættelsen af betydningsfulde Nøglestillinger. Vi har jo et Eksempel fra Amerika på at noget sådant vil ske. Atlanterhavsflyveren, Oberst Charles Lindbergh, der var amerikansk Borger, idet han virkede for «Pan American Airways», var yderst populær indtil den anden Verdenskrig. Men da han gik imod Krigsdeltagelsen, blev han straffet ved at man fratog ham Oberstrangen. Den svenske Opdagelsesrejsende, Sven Hedin, der var verdensberømt for sine mange Rejser i Centralasien, og op-

AVTALE MELLOM USA OG SOVJET?

Billedbladet PARIS MATCH gjengir en uttalelse av den franske general Pierre Gallois, som fra 1953 til 1957 var knyttet til flyvåpenstaben i SHAPE og som regnes som en fremtredende strategisk ekspert og militærteoretiker. Generalen sier det samme som FOLK OG LAND i all beskjenhet lenge har hevdet, nemlig at amerikanerne og sovjetruksene har inngått en hemmelig avtale om å skåne hverandres land i en atomkrig. Slagmarken for atomvåpen skal være Europa, hevder generalen. Hva så med Norge som så tillitsfullt legger hodet på blokken under atomøksen?

*

LØNN SOM FORSKYLDT

De eldre av våre lesere vil huske at i mellomkrigstiden benyttet de vensterradikale Moskvaesmittede skjeldsordet «fascist» om alle som forsøkte å sette seg mot utglidningen. Også vanlige borgerlige ble beåret med denne betegnelse. Under annen verdenskrigs propaganda lykkedes det de vensterradikale i ly av våpenbrorskapet med de røde i Moskva å få også de borgerlige med på dette skrålet. Bare med den forskjell at nu var det «nazister» de var alle som våget å stå opp mot den røde flom. Dette har som kjent også fortsatt etter krigen og idag finnes det knapt en borgerlig avis i dette land som ikke trofast plaprer etter de røde om «nazister». Nu begynner imidlertid uttrykket påny å vende seg mot de borgerlige. Da Labourstatsministeren i Lillebritannia Wilson ble avbrutt av konservative tilhø-

taget i Adelsstanden, skrev i «Dagens Nyheter» den 2. Maj 1945 bl.a.: «Adolf Hitler gjorde Tyskland til en Verdensmagt. Den store Leders Minde skal leve i det tyske Folk i Årtusinder.» Hvis han hadde vært Nordmand, var hans Skæbne uden Tvivl bleven som Knut Hamsuns, der efter Tysklands Kapitulation i 1945 blev interneret på sin Ejendom og 1948 idømt en «Erstatning» på 325 000 Kroner for sit Medlemsskab af og sin Propaganda for «Nasjonal Samling». Men måske var han, som Vidkun Quisling, blevet skudt som «Landsforræder».

Niels Nielsen.

—o—

rere under et valg møte erklærte han således at det dreiet seg «om nazi-hatmetoder mot demokratiet». Vi kan bare ønske de konservative herrer velkommen efter uti «nazismen».

*

HVORFOR SÅ STILLE NU?

Det skrikes som alle vet voldsomt opp i pressen når pøbler imellom er påferde og begår gravskjending på jødiske kirkegårder. Men hvorfor er det så besynderlig taust når det samme meget oftere skjer på kristne kirkegårder. Et slikt eksempel hadde man nylig da 170 graver ble ødelagt på en kristelig kirkegård i Essen-Katernberg. Gravstener ble velte og tildels knust. Pressen ofret ikke hendelsene mange linjene. Den norske var såvidt vi har kunnet se helt taus. Hvorfor? Er det bare jøder som har krav på gravfred? Og dette var det heller ikke «nazister» som gjorde?

*

UTENRIKSPOLITISK KJERNESPØRSMÅL

Førende funksjonærer i den kinesiske folkerepublik propagerer fortsatt iherdig med muligheten av militære sammenstøt mellom Kina og Sovjetsamveldet. Den kinesiske befolkning innprentes nødvendigheten av å forberede seg på en militær kamp med Sovjetsamveldet. I de siste måneder har det også hyppig kommet til nye grenseepisoder og Kina har nektet å ta opp igjen de forhandlinger om fastleggelse av grensene mot Sovjetsamveldet som ble avbrutt i 1964. Samtidig blir det utbredt påstander om at Sovjetsamveldet har i sin besittelse kinesisk territorium i det fjerne østen.

*

APRILSPØK

NATIONEN presterte en vellykket aprilspøk. Bladet fortalte med stor overskrift at det norske sjøforsvaret skulle heve krysseren «Blücher» for å ombygge den til atomdrevet krigsskip. Navnet på dette nye skib skulle bli «Erik Blodøks»! Den Erik Blodøks vi kjenner utmerket seg riktignok i første rekke med kamp mot «fienden» etter at denne hadde kapitulert, mens han ellers avfant seg svært bra med ham under selve «krigen», men han fortjener utvilsomt likevel å bli opkalt siden hans blodtørst langt over-

gikk forgjengerens — og siden det dreier seg om et tysk skip. Til historien hører ellers at en utenlandsk ambassade tok spøken for alvor og utba seg nærmere opplysninger om denne nye norske aggresjon mot fredselkende makter.

*

NY MORGENDUGG

Studentersamfundet har laget istand en diskusjon omkring Vietnamkrigen og har tilkalt utenlandske «eksperter», blant dem en amerikaner med det ikke ukjente navn MORGENTHAU. Han ble naturligvis øyeblikkelig fremført også i det privatpolitiserende fjernsynet. Vi minnes en annen MORGENTHAU som ville ordne opp annen verdenskrig med fullstendig tilintetgjørelse av Tyskland. Hans planer ville ha ført til at ytterligere 20 millioner tyskere sultet ihjel og planene ble også godtatt av såvel Roosevelt som Churchill. En begynte også å gjennomføre dem, men heldigvis for tyskerne ble den jødiske plan ikke gjennomført fordi vestmaktene før en rakk så langt kom i kladdene på sine østlige våpenbrødre og trengte tyske soldater til forsvar mot dem. Så Studentersamfundets og Fjernsynets MORGENTHAU av idag har noe godt å slektes på.

—o—

Vask, maling,
tapetsering,
mønstermaling

RIMELIG

1. KLASSES FAGMANN

— Telefon 26 55 30 —

FOLK og LAND

Kjerschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 - Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet efter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia
Utlendet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løsealg kr. 1,—.

Bruk postgiror: 16 450.

Utgiver A/S Folk og Land

Viking Boktrykkeri